

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové, ve věci

žalobce: **Ing. J. V.**, narozený dne X
bytem L. 466/34, X O.
zastoupený advokátkou Mgr. Marcelou Horákovou
sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

za účasti: **I. M. R.**
II. B. R. M.
oba bytem U R. 712/10, X P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručitou zdejšímu soudu dne 12. 7. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. X, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 1. 2019, č. j. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobce ve věci podnětu k vydání rozhodnutí o odstranění pevné překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemku parc. č. X v k. ú. X.

B. Žaloba

2. Žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jelikož jsou nezákonná, resp. předmětné řízení trpí závažnými vadami, jelikož správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení věci, v rámci posouzení překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí, přičemž rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani platných zákonech. Z výroků obou rozhodnutí není zcela zřejmé, jakými podklady se správní orgány při rozhodování řídily, neboť jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní. Obě rozhodnutí jsou tak pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná.

3. Žalobce konkrétně namítal:

- a) Správní orgány nesprávně právně posoudily, zda k pozemku žalobce vede veřejně přístupná účelová komunikace a zda byl dán souhlas s jejím užíváním. Dne 4. 10. 1994 bylo vydáno územní rozhodnutí č. 181/94 pro přístupovou cestu „Kotár“, k. ú. X, vydaný se souhlasem vlastníků pozemků, nositelem rozhodnutí o využití území je obec X, tj. samosprávný subjekt zastupující veřejnost. Dle vydaného územního rozhodnutí přístupová cesta na pozemku dříve p. č. X, nyní X, je napojena na část, která prochází přes p. č. dříve X, X, X, X, X, nyní X (vlastník p. R.), a umožňuje přístup k pozemkům p. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X... veřejnosti, tj. nejen vlastníku koncového pozemku. Skutečnost, že vlastník pozemku p. č. postaru X (žalobce) je v řadě jako poslední, jej nemůže stavět do pozice, že část cesty vedoucí přes pozemek pana R. (nově p. č. X) užívá pouze sám, tudíž že je přístupová cesta na pozemek definována jako neveřejná.

Cesta byla v území od nepaměti. Obec X územním rozhodnutím chtěla i po následující dobu nepochybně deklarovat setrvání věcného práva přístupu k jednotlivým pozemkům, zcela jistě vydrženého až zvykovým právem (viz c. k. obecný občanský zákoník), přístupných z této cesty na parcele dříve p. č. X, nyní X, mezi jinými i přístup k pozemku p. č. X, X. Územní rozhodnutí bylo vydáno podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb. v obecním, tj. veřejném zájmu.

Jelikož v souvislosti s přístupovou cestou definovanou v územním rozhodnutí nenásleduje žádné opatření či rozhodnutí správního orgánu, jímž by „de iure“ existovala jakákoliv stavba komunikace, jež by se stala či následně byla součástí pozemků v hranicích přístupové cesty, lze se důvodně domnívat, že se nejedná o jakoukoli komunikaci, ať místní či účelovou, veřejnou/neveřejnou dle tehdy platného zákona č. 135/1961 o pozemních komunikacích. Jedná se tedy o místní komunikaci dle § 4b zákona č. 135/1961, účinnost 13. 8. 1993 – 31. 12. 1994. V územním rozhodnutí je uvedeno, že se upouští od vydání stavebního povolení, což jednoznačně znamená, že toto územní rozhodnutí není jedním z procesních správních kroků, jímž by byla dodržena posloupnost vzniku klasické stavby a v případě územního rozhodnutí o

přístupové cestě se nejedná „de iure“ o vznik či existenci stavby komunikace, nýbrž pouze o rozhodnutí o využití území, tedy rozhodnutí o vzniku (potvrzení) práva služebnosti přístupu a příjezdu k okolním pozemkům s využitím již stávající cesty v historicky ustálené trase a podobě, která neprošla žádnou stavební úpravou. Je-li tedy stávající přístupová cesta, která nebyla vybudována jako komunikační stavba s posvěcením místně příslušného speciálního stavebního úřadu, jakkoli pouze místně vyspravována sypkým inertním materiálem, nelze tuto úpravu považovat za stavbu. Dle žalobce jsou závěry správních orgánů nesprávné, když od počátku nelze v žádném případě hovořit o stavbě, ale o využití území prostřednictvím věcného práva služebnosti přístupu a příjezdu k okolním pozemkům daného veřejnoprávním titulem, tedy územním rozhodnutím č. 181/94. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak založeno na nesprávném právním posouzení, že meritem projednávané věci je existence, resp. neexistence stavby komunikace, resp. další skutečnosti, typu zařazení cesty podle jejího druhu jako účelová, veřejná či neveřejná dle aktuálně platného zákona o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb., na toto hodnocení navazuje i žalovaný ve svém rozhodnutí.

- b) Správní orgány nepřihlédly k tvrzením žalobce a ponechaly stranou průkaznost dosavadního stavu veřejné cesty, tj. od nepaměti, ale i od roku 1994 vydáním územního rozhodnutí o přístupové cestě, která byla nerušeně užívána. Změnu stavu cesty nemůže o své vůli provést nový majitel parcely, který ji sám byl nucen využívat jako cestu, než-li ji koupil se znalostí, že je využívána jako veřejná cesta, viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06.
- c) Žalovaný se nedostatečně vypořádal s argumentací žalobce, že po celou dobu své existence byla tato komunikace veřejně přístupná, nikdy nebyla původním vlastníkem oplocena či uzavřena, nebylo zde umístěno žádné omezující dopravní značení. Žalovaný se v rozhodnutí odvolacími námitkami zaobírá zcela povrchně např. k charakteru komunikace daného jejím podložím a umístěním.

Žalobce uzavřel, že v předchozím řízení byla prokázána existence komunikace a že jakmile jednou účelová komunikace vznikne, nemůže být z vůle vlastníka zrušena. Jednou daný souhlas vlastníka pozemku zavazuje i všechny ostatní, kteří do svého vlastnictví pozemek, po kterém cesta vede, nabudou (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As76/2009-60), souhlas je možný i konkludentní. Stačí tedy strpění užívání pozemku jako komunikace, nemusí jít o aktivní jednání vlastníka. Komunikace, u níž již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací.

C. Vyjádření žalovaného

- 4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalobní námitky označil za obsahově totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal a na svých závěrech setrval.

D. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

- 5. Za osoby zúčastněné na řízení se vyjádřil M. R., jakožto spoluvlastník dotčené parcely p. č. X, k. ú. X, navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že žalobce má přístup ke svým nemovitostem

stále zajištěn, nicméně přístupu po tvrzené veřejné komunikaci se domáhá jako přístupu pro něj nejpohodlnějšího, bez ohledu na to, že používáním tohoto přístupu, jež vede přímo pod korunami ovocných stromů zúčastněných osob, je na pozemku způsobována škoda poškozováním a olamováním větví stromů, a rovněž jízda po hraně svahu přispěla již v minulosti k urychlení eroze a sesouvání svahu, což vedlo k naklánění stromů i sloupků oplocení. Používáním tohoto přístupu vozidlem v období, kdy je vzhledem ke svému nezpevněnému povrchu nesjízdný (po deštích, po odmrznutí horní vrstvy zeminy apod.), jsou způsobovány škody na pozemku, narušené povrchové vrstvy bylo nutno opakovaně opravovat. Na těchto opravách se žalobce odmítal podílet. Tato přístupová trasa tak již není využívána ani vlastníkem pozemku a jeho rodinou, volí jinou trasu přes své pozemky, kterou k využívání opakovaně navrhoval i žalobci, včetně možnosti zřízení věcného břemene, což lze dohledat v přílohách odvolání žalobce, které jsou součástí spisové dokumentace.

6. Žalobce opakovaně odkazuje na územní rozhodnutí č. 181/94, na základě kterého měla tvrzená veřejná komunikace vzniknout. Ve spise, který obsahuje podklady pro vydání tohoto územního rozhodnutí, lze nalézt vyjádření vlastníků pozemků, přes které měla tvrzená komunikace vést, a podmínky, za kterých tento přístup umožní, např. zřízení věcného břemene, což jistě nelze považovat za věnování veřejnosti a potvrzuje to soukromoprávní povahu těchto dohod. Vyjádření vlastníků by v případě pouhého potvrzení „veřejné cesty od nepaměti“ patrně nebylo nutné. Tím, že tyto dohody mezi vlastníky nebyly do dnešního dne uzavřeny, lze zpochybnit platnost celého územního rozhodnutí. Stejně jako jeho platnost zpochybňuje to, že do dnešního dne nebyla pozemkovým úřadem obnovena cesta na pozemku p. č. X, nyní p. č. X, jehož vlastníkem je obec X. Tato skutečnost byla požadována a stanovena jako podmínka č. 2 v územním rozhodnutí. Nebyla splněna ani podmínka č. 3, a to zřízení polní cesty na p. č. X. Vše lze dohledat v archivu Odboru stavebního Úřadu Magistrátu města Přerova, ve spise k územnímu rozhodnutí č. 181/94.
7. Soukromoprávní povahu věci potvrzuje i sám žalobce tím, že se v rámci řízení ke zmiňovanému územnímu rozhodnutí vyjádřil proti zachování průběžné cesty v trase vedené od nepaměti i přes pozemek p. č. X v jeho vlastnictví, přestože mu bylo známo, že předchozí vlastník pozemku paní A. V. s touto cestou vyjádřila souhlas už v roce 1977 a lze ho nalézt v dohodě z roku 1977, jež je připojena v odvolání žalobce. Pokud by se tedy podle tvrzení žalobce jednalo „o veřejnou cestu vedoucí zde od nepaměti“, a zmiňované územní rozhodnutí ji mělo jen potvrdit, nemohl by ji jistě ani žalobce uzavřít a pozemek p. č. X oplotit. To že k tomu došlo, potvrzuje skutečnost, že sám žalobce cestu, o které tvrdí, že je veřejná, považoval do vzniku tohoto sporu za soukromou. Žalobce se navíc nedomáhá přístupu na veřejnou komunikaci, ale pouze na další soukromé pozemky, kvalifikované jako orná půda.
8. Osoba zúčastněná na řízení dále upozornila na platný územní plán obce X z roku 2012, z jehož grafické přílohy je patrné, že přístup k nemovitosti žalobce je zde navržen s využitím pozemků p. č. X (dříve X) ve vlastnictví obce a pozemků p. č. X a X ve vlastnictví zúčastněných osob. Tento přístup je zde vyznačen jako koridor účelových cest a komunikací a je pro žalobce nejkratší cestou na veřejnou komunikaci. Žalobce by se měl domáhat především tohoto přístupu. Využití obecního pozemku pro přístup bylo již zastupitelstvem obce schváleno a ze strany zúčastněných osob stále trvá nabídka na zřízení služebnosti ve prospěch žalobce. Tato komunikace umožňuje přístup i k dalším

navazujícím pozemkům, využívání bylo projednáno i se zástupci zemědělského družstva, kteří v této lokalitě hospodaří, komunikace je patrná v terénu a je využívána nejen rodinou vlastníků, ale i vlastníky sousedních nemovitostí. Pouze žalobce ji využívat odmítá.

E. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

9. Žalobce dne 7. 11. 2018 podal podnět k vydání rozhodnutí dle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, k zahájení řízení z moci úřední ve věci vydání rozhodnutí, jímž silniční úřad nařídí odstranění pevných překážek na veřejně přístupné účelové komunikaci na parcele p. č. X v k. ú. X, jehož vlastníky jsou M. R. a B. R. M., v k. ú. veden jako orná půda. Žalobce uvedl, že na základě vydaného územního rozhodnutí Stavebního úřadu Přerov ze dne 4. 10. 1994, č. j. SÚ-1849/94, byla jeho část vedoucí podél katastrální hranice s pozemkem p. č. X, využívána jako veřejná přístupová cesta k pozemkům na p. č. X, X, X, st. X a st. X. Přístupová cesta – účelová cesta je zahrnuta v územním plánu obce X. Předmětná cesta byla od nepaměti využívána pro obsluhu dotčených pozemků v této lokalitě „Kotár“, od roku 1985 i k příjezdu ke zde budovaným nemovitostem. Společnými náklady všech dotčených vlastníků byla zpevňována (kamenivem) původní polní cesta procházející i p. č. X, a to zejména z důvodu svažitosti a zajištění sjízdnosti např. za deště. Nový vlastník pozemku p. č. X pan R. koncem října 2018 provedl neoprávněné navezení ornice na přístupovou cestu, čímž došlo k neprůjezdnosti cesty. Dříve vybudované kamenné podloží cesty se šterkovým zásypem, zajišťovalo řadu let bezproblémovou pojízdnost i za nepříznivých podmínek. Navezením ornice na cestu však vznikla překážka, na kterou žalobce pana R. upozorňoval s požadavkem na odstranění ornice z cesty nebo alespoň navezení kameniva. Tento požadavek byl odmítnut s tím, aby žalobce akceptoval navrženou cestu. Současný vlastník začal mimo jiné neoprávněně budovat i oplocení tohoto pozemku – ocelové sloupky do betonových základů, čímž hodlal zabránit používání zde vedoucí veřejné komunikace. Za tímto účelem bylo svoláno Magistrátem města Přerov – oddělení stavební úřad místní šetření, kdy oplocení již bylo vlastníkem odstraněno a uskladněno na jeho pozemku. Vzhledem k tomu, že vlastník pozemku pan R. i nadále nerespektuje oprávnění ostatních uživatelů komunikace a svémocným přehrazením (poškozením) komunikace jejich užívání znemožňuje (brání) a dopouští se tak přestupku dle § 42a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích, porušuje i zákonné právo užívání cesty plynoucí z územního rozhodnutí vydaného Městským úřadem – Stavební úřad Přerov, ze dne 4. 10. 1994, č. j. SÚ-1849/94, vyzval žalobce správní orgán k neprodlenému vydání rozhodnutí, jímž silniční úřad nařídí odstranění pevných překážek z veřejné účelové komunikace.
10. Dle výpisu z katastru nemovitostí vlastní pozemek v k. ú. X st. X, X, X, p. č. X, X žalobce společně s D. V. Pozemek p. č. X je ve společném jmění manželů M. R. a B. R. M. (osoby zúčastněné na řízení I. a II.).
11. Dne 13. 11. 2018 byla, dle záznamu o kontrole ze dne 13. 11. 2018, č. j. MPMPr/180220/2018/Sko, provedena kontrola ve věci údajného umístění pevné překážky nacházející se na pozemku p. č. X v k. ú. X, přičemž bylo zjištěno, že na pozemku p. č. X je u hranice s pozemkem p. č. X umístěna tabulka „ZASETA TRÁVA. NEŠLAPAT. DĚKUJI“. Na pozemku pak byly patrné vyjeté koleje do cca 2/3 pozemku, které se před pozemkem p. č. X a X postupně vytrácejí, až nejsou v terénu patrné vůbec. Na pozemku p. č. X se nenachází pevná překážka, která by fyzicky znemožnila průchod či průjezd po předmětném pozemku k nemovitostem žalobce. Pokud byla na pozemek

navezena ornice, tak ta průchodu či průjezdu nezamezuje. Součástí záznamu o kontrole je fotodokumentace zachycující výše uvedené skutečnosti.

12. Správní orgán I. stupně dne 19. 11. 2018 oznámil žalobci a p. V. a manželům R., že podáním žádosti žalobce bylo zahájeno řízení o nařízení odstranění pevné překážky z pozemní komunikace (navezené ornice) a bylo nařízeno ústní jednání.
13. M. R. k zahájenému jednání uvedl, že nikdy nebránil manželům V. v přístupu k jejich pozemkům. Chtěl se s nimi domluvit na jiném přístupu k jejich pozemku, neboť ten, který využívali, poškozoval pozemek a stromy, přičemž vlastník chtěl pozemek oplotit a zemědělsky využívat. Cesta slouží pouze manželům V. a nemělo by se jednat o účelovou komunikaci. Tito však jeho návrhy odmítli. Srovnání vyježděných kolejí a jejich osetí trávou dle názoru vlastníka nelze považovat za překážku, zejména když koleje na pozemku vznikly bezohledným projížděním vozidla manželů V. v období, kdy je cesta vzhledem ke svému nezpevněnému povrchu nesjízdná. Poškození se opakuje každoročně, hlavně na jaře, a pozemek je třeba srovnat, aby se dal posekat sekačkou. Stav pozemku před srovnáním dokládá fotografií, na které jsou vidět vyježděné koleje. Žalobce se sice odvolává na cestu, která oblastí vedla od nepaměti, ale z této cesty mnoho nezbyvá, žalobce a jeho manželka sami cestu zčásti uzavřeli. Přístupová komunikace je v územním plánu obce navržena přes pozemky p. č. X, X a X.
14. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 1. 2019, č. j. MMP/015915/2019/Sko, žádost žalobce zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že vlastník pozemku s užíváním pozemku nesouhlasil a proto se musel nejprve vypořádávat s tím, zda existuje veřejně přístupná účelová komunikace. Dle názoru správního orgánu není splněn první znak účelové komunikace, tedy že se jedná o dopravní cestu, neboť vyježděné koleje se ztrácejí, cesta tak není stálá a v terénu patrná. Druhý znak, tedy zákonný účel byl naplněn, neboť komunikace má spojuvat jednotlivé nemovitosti pro potřeby vlastníků. Třetí znak, tedy souhlas vlastníka s obecným užíváním, dle názoru správního orgánu nebyl naplněn. Tvrzenou komunikaci využívá pouze žalobce k přístupu ke svému pozemku. Žalobce doložil kopii územního rozhodnutí ze dne 4. 10. 1994, č. j. SÚ-1849/94, pro přístupovou cestu „Kotlár“, kdy jsou v rozhodnutí vyjmenovány pozemky, po kterých má být zajištěn přístup na konkrétní vyjmenované pozemky. Účelová komunikace nevzniká rozhodnutím, ale tím, že pozemek začne veřejnost užívat jako dopravní cestu se souhlasem vlastníka a jedná se tak o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Vlastník ale může umožnit užívat komunikaci jen určitému okruhu osob a v takovém případě se jedná o výprosu. Zjištěný okruh uživatelů netvoří veřejnost, neboť není naplněn znak obecného užívání, když tvrzená komunikace nevede k žádnému pro veřejnost atraktivnímu cíli a veřejnost nemá důvod tvrzenou komunikaci využívat. V daném případě nelze dovodit souhlas vlastníka s obecným užíváním, tj. veřejnou cestou sloužící všem bez omezení. Žalobcem doložené rozhodnutí svědčí o tom, že vlastník nevyslovil souhlas s obecným užíváním části pozemku, ale přístup na pozemky byl upraven individuálním správním aktem, kdy je rozhodnuto o zajištění přístupu, kde jsou taxativně vyjmenovány konkrétní pozemky a konkrétní osoby, kterým je zajištěn přístup. Čtvrtý znak, tedy nutná komunikační potřeba, byl dle názoru správního orgánu naplněn, neboť k pozemku žalobce není zajištěn srovnatelný přístup ve vlastnictví státu, obce nebo kraje. Jelikož se na pozemku p. č. X nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, nemůže na ní být pevná překážka a žádost žalobce byla zamítnuta.

15. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 11. 2. 2019 odvolání s odůvodněním, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci pokud uzavřel, že se v terénu nenachází veřejně přístupná účelová komunikace. Žalobce obdobně jako v podnětu a žalobě trval na tom, že se o veřejně přístupnou komunikaci jedná, cesta je užívána od nepaměti, trasa je dána s ohledem na značnou svažitost, členitost, výškový rozdíl terénu a vodním tokem pod svahem. V současné době neexistuje alternativní přístup k příjezdu zejména k nemovitosti na p. č. X. Rozhodnutím č. 181/94 ze dne 4. 10. 1994 bylo rozhodnuto o využití předmětné parcely k přístupové cestě s vyznačením trasy, která se nikdy nezměnila, je stálá a nepřetržitá a je využívána nejen žalobcem, ale řadou dalších vlastníků podél vytyčené cesty. Správní orgán při vyhodnocení kritéria nevzal v úvahu podnět žalobce, který požaduje odstranění ornice, která zahlazuje stopy po vyjetých kolejích a maskuje znatelnost cesty. Správní orgán sám dokládá fotodokumentaci a připouští existenci vyjetých kolejí do 2/3 pozemku. Koleje se neztrácejí, ale komunikace pokračuje po jiném (kamenném) podloží a betonovém zatrubnění. Cesta je dále patrná z ohraničení tvořeným z východní strany oplocením a na západní straně stromořadím. Vyjeté koleje zavezl vlastník pozemku ornici a označil nápisem „zasetá tráva“, čímž vytvořil překážku – nepojízdná komunikace. Komunikace nikdy nebyla zemědělsky využívána, rozorána, z období stavby chat je vyštětována kamenivem, později šterkem a sutí. Komunikace je posledním úsekem cca 0,5 km dlouhé přístupové cesty „Kotár“, je ze strany žalobce minimálně využívána, další sousedé se po ní pohybují většinou pěšky. Posouzení správního orgánu, že se nejedná o cestu stálou a v terénu znatelnou, je mylné, řádnou prohlídkou šlo zjistit napojení na vjezd žalobce přes zatrubnění, vybetonovanou opěrnou zídku vjezdu a vlastní těleso komunikace z kameniva. Co se týče souhlasu vlastníka s obecním užíváním, tak současný vlastník parcelu koupil v roce 2017 a byl si vědom, že je využívána jako veřejně přístupná komunikace. Tomu však obecné využívání začalo vadit a zahájil tak stavbu oplocení za účelem vytěsnění obecného využívání všemi, kteří mají potřebu projíždět či procházet. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele. Dřívější vlastník nikdy nevyjádřil kvalifikovaný nesouhlas s přístupovou cestou, ani v roce 1994 kdy obdržel územní rozhodnutí č. 181/94. Při posouzení komunikace se správní orgán opírá pouze o citaci pana R. „nemělo by se jednat o účelovou komunikaci“ a oproti tomu nerespektuje vydané platné územní rozhodnutí č. 181/94, díky jehož existenci není nutné dále nic prokazovat. Správní orgán svévolně a nepodloženě vyhodnotil, že nikdo jiný kromě majitelů pozemků a nemovitosti, žalobce a jeho ženy, nemá zájem cestu užívat, což je v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Správní orgán uvádí, že v územním rozhodnutí č. 181/94 se neuvádí, že je zřízena veřejně přístupná komunikace. Její vznik argumentuje nutností započítí užívání a souhlasem. Toho však dle žalobce bylo dosaženo v roce 1994 v souladu s platnou legislativou, kdy nelze prokázat opak. Souhlas vlastníka dle tehdejší platné legislativy v roce 1994 je stvrzen vydaným rozhodnutím č. 181/94, jehož byl vlastník účastníkem a neměl námitek. Třetí znak je tak naplněn. Žalobce shrnul, že správní orgán neprovedl potřebné důkazy jako ohledání alternativní trasy a výslechy vlastníků pozemků podél cesty. Žalobce doložil kopii dohody z roku 1977 o umožnění přístupu k jeho pozemkům a předmětné územní rozhodnutí.
16. Podle územního rozhodnutí vydaného dne 4. 10. 1994 Městským úřadem Přerov, č. 181/94, ve věci návrhu obce X na vydání rozhodnutí o využití území pro přístupovou cestu „Kotár“ v k. ú. X, týkající se parcel pozemků č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, 550/36, X, X, X, X, X, stavební úřad vydal podle § 39 stavebního zákona a § 10 vyhlášky č.

85/1976 Sb., ve znění vyhlášky č. 155/1980 Sb. a vyhlášky č. 378/1992 Sb. rozhodnutí o využití území pro přístupovou cestu na výše uvedené pozemky. Původní cesta na p. č. X je napojena na část, která prochází přes p. č. X, X, X, X, X, takto je umožněn přístup k p. č. X, X, X, X, X. Přístup na p. č. X, X majitelů manželů Č. a přístup na p. č. X, X majitelů manželů V. bude umožněn přes pozemek p. č. X, který bude užíván jako přístupová polní cesta a bude napojena na obnovený hospodářský sjezd. Přiložená výseč z k. ú. dokládá, kudy měla cesta p. č. X a X vést.

17. Dle dohody uzavřené mezi JZD Moravská brána a A. V. ze dne 16. 6. 1977, JZD umožní přístup na pozemky p. č. X a X po dolní části pozemků p. č. X, X, X, X, které jsou v užívání JZD. V návaznosti na tuto přístupovou cestu by měla být průběžná cesta po parcele p. č. X. Majitelka p. č. X proti zamýšlené průběžné cestě nemá námitek a souhlasí s jejím vytyčením.
18. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem v jeho argumentaci, že se nejedná o veřejně přístupnou komunikaci, pokud nebylo prokázáno její obecné užívání, tedy možnost blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci využívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je určena. Tvrzená komunikace je určena k přístupu k pozemkům a stavbám pouze ve vlastnictví žalobce a D. V. Žádné jiné osoby nemají důvod tvrzenou komunikaci užívat, neboť mají přístup k pozemku p. č. X. K námitce stálosti a patrnosti komunikace žalovaný uvedl, že neodporuje názoru žalobce o tom, co svědčí o existenci komunikace, ale pro posouzení případu bylo stěžejní, zda je pozemní komunikace užívána veřejností a skutečnosti jako je stálost komunikace, zda existují vyježděné koleje nebo kde koleje mizí, považuje žalovaný za nerozhodné. Současně skutečnost, zda existuje alternativní pozemní komunikace, či zda byla cesta používána pro dopravu materiálu na budování chat, není pro posouzení podstatné, protože z těchto skutečností nevyplývá, zda byla komunikace užívána veřejně. Co se rozhodnutí č. 181/94 týče, žalovaný odkázal na odůvodnění správního orgánu a také na skutečnost, že veřejně přístupná účelová komunikace může existovat pouze tam, kde je institut obecného využívání a rozhodnutí o využití území nemůže založit veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Samotné označení komunikace ve veřejné listině není pro určení jejího charakteru ve smyslu zákona o pozemních komunikacích rozhodné. Odvolatelem doložená dohoda z roku 1977 dle názoru žalovaného dokresluje skutečnost, že nejde o obecné užívání komunikace. Žalovaný žalobcem napadené rozhodnutí správního orgánu potvrdil, přičemž žalobce odkázal na instituty občanského práva, jako možnost zřízení nezbytné cesty.

F. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobce podal žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
21. K námitkám žalobce, jež formuluje v úvodu své žaloby, krajský soud uvádí, že tyto jsou toliko obecné a nelze na ně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např.

rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78) než obecně odpovědět, že nic z uvedeného při přezkumu rozhodnutí správních orgánů nezjistil. Je zřejmé, z jakých právních norem správní orgány vycházely, jak byly aplikovány na zjištěný skutkový stav a je zřejmé, z jakých podkladů vycházely. Rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, neboť správní orgány svůj postup náležitě odůvodnily.

22. Jednotlivé konkrétní žalobní námitky pak posoudil krajský soud následovně.
23. Krajský soud předně uvádí, že správní orgány postupovaly správně, pokud se v řízení o odstranění pevné překážky, nejprve zabývaly skutečností, zda zde existuje veřejně přístupná účelová komunikace, neboť pouze v takovém případě lze odstranění pevné překážky nařídit, aby bylo zachováno právo každého takovou komunikaci obvyklým způsobem a bezplatně užívat (viz § 19 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích).
24. Krajský soud nejprve shrnuje, jak je v platném právním řádu vymezena veřejně přístupná účelová komunikace a jaké definiční znaky musí splňovat.
25. Při posouzení této otázky je nutné vyjít předně z § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého je pozemní komunikací *dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti*. Pozemní komunikace se podle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích rozlišují podle svého určení, dopravního významu a stavebně – technického vybavení na čtyři kategorie - dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od ostatních kategorií pozemních komunikací, pro účelové komunikace platí, že jejich vlastníkem může být i osoba soukromého práva a rovněž o jejich vzniku nerozhodují správní orgány (§ 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *a contrario*), ale účelové komunikace vznikají přímo ze zákona při naplnění jejich definičních znaků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, a ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013-21).
26. Veřejně přístupná účelová komunikace dále podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích slouží *ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Pouze naplnění těchto podmínek však ke vzniku veřejné účelové komunikace na soukromém pozemku nestačí. Vznik veřejné účelové komunikace je zásahem do vlastnického práva, je proto nutné, aby byly naplněny další podmínky vyplývající z judikatury správních soudů a Ústavního soudu. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod totiž platí, že omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Ústavní soud proto ve svém nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, konstatoval, že pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva chybí, jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka. Je-li však takový souhlas vlastníka dán, nelze již o nuceném omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod hovořit. Ke vzniku veřejné účelové komunikace je tedy třeba udělení souhlasu vlastníka pozemku, na němž má komunikace vést.
27. Souhlas se vznikem účelové komunikace může přitom vlastník udělit buď výslovným prohlášením (věnováním k užívání veřejnosti), nebo i konkludentně. Pokud tedy vlastník

neprojevil kvalifikovaný nesouhlas se vznikem účelové komunikace, platí, že jeho souhlas byl dán. K otázce kvalifikovaného nesouhlasu je možno odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které: *„jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66). Souhlasil-li vlastník se zřízením účelové komunikace, jsou jeho soukromá práva omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

28. Obecné užívání Nejvyšší správní soud vyložil podle právní teorie jako *„užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů“* a konstatoval, že takový účinek nemůže být později vyloučen jednostranným úkonem vlastníka, který souhlas v minulosti (byť i konkludentně) udělil, ani jeho právních nástupců (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Z uvedeného vyplývá, že pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, kteří nejsou oprávněni ji ze své vůle uzavřít.
29. Další – na základě judikatury soudů odvozenou – podmínkou vzniku veřejné účelové komunikace je existence její ničím nenahraditelné komunikační nutnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42). Komunikační nezbytnost je posuzována v rámci proporcionality mezi veřejným zájmem v podobě využití cesty na soukromém pozemku a omezením v neprospěch vlastníků dotčeného pozemku. To znamená, že existuje-li jiný alternativní a vhodný způsob, jak sledovaného cíle dosáhnout a přitom neomezit vlastnické právo, je třeba dát přednost tomuto jinému způsobu.
30. K těmto dvěma dalším podmínkám pak ve smyslu shora citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, přistupuje další. Veřejná účelová komunikace nevznikne v případě, kdy bude komunikační spojení mezi nemovitostmi na daném pozemku zajištěno soukromoprávním institutem, jako například zřízením věcného břemene či prostřednictvím individuálních souhlasů apod.
31. Lze tedy shrnout, že k posouzení komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace musí být naplněny její zákonné znaky uvedené v § 2 odst. 1, 2 a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a dále další podmínky vyplývající z judikatury správních soudů a Ústavního soudu. Musí být tedy naplněny znaky: 1. existence dopravní cesty, 2. naplnění zákonného účelu, 3. (alespoň konkludentně) udělený souhlas vlastníka příslušného pozemku či jeho právního předchůdce se vznikem této komunikace a 4. znak nutné komunikační potřeby. Tyto znaky musí být splněny kumulativně, již v případě nesplnění jednoho znaku nelze o veřejné účelové komunikaci hovořit.
32. V nyní posuzované věci žalobce tvrdí, že cesta byla od nepaměti nerušeně užívána, obec chtěla územním rozhodnutím č. 181/94 deklarovat i pro následující dobu setrvání věcného práv přístupu k jednotlivým pozemkům zcela jistě vydrženým. Podle žalobce tím, že vlastník strpěl její užívání, byla cesta věnována obecnému užívání, a na tom nemůže ničeho změnit nesouhlas aktuálního vlastníka.
33. Spor mezi stranami je tak předně o naplnění znaku souhlasu vlastníka příslušného pozemku s veřejným užíváním (definiční znak č. 3).

34. Krajský soud konstatuje, že při posuzování znaku č. 3 správní orgány musí nejprve zjistit, zda v minulosti udělil některý z předchůdců současného vlastníka výslovný souhlas s veřejnou účelovou komunikací, resp. s tím, že mohou komunikaci užívat i osoby odlišné od jejího vlastníka (ze správního spisu vyplývá, že výslovný souhlas nikdy neudělil současný vlastník).
35. Zjistí-li správní orgány, že podmínka výslovného souhlasu není splněna, musí dále zkoumat, zda byl či nebyl udělen souhlas konkludentní. V posuzované věci bylo na místě zkoumat konkludentní souhlas nejvýše u předchozích vlastníků, jelikož současný vlastník dává svým chováním soustavně najevo, že s veřejným užíváním komunikace nesouhlasí.
36. Zjistí-li správní orgány, že lze shledat konkludentní souhlas předchůdců současného vlastníka komunikace s tím, aby komunikaci užívaly další osoby, musí se správní orgány zaměřit na to, k čemu byl souhlas udělen, protože pro rozhodování o veřejné účelové komunikaci je zodpovězení této otázky zcela zásadní. Jak uvádí Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14: „*souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost)*. V případě znaku č. 3 je tak třeba zkoumat, zda byl splněn znak obecného užívání.
37. Správní orgány tedy musí zjistit, zda se při udělení souhlasu jednalo toliko o výprosu dle § 2189 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, či o souhlas s obecným užíváním komunikace. Správní orgány na základě nastíněných kritérií musí dospět k jednoznačnému závěru, zda předmětnou komunikaci užívalo toliko omezené množství oprávněných osob, či zda lze shledat naplnění podmínky obecného užívání, tedy že komunikaci (v celé její délce) užíval neomezený okruh osob.
38. V daném případě správní orgány učinily své rozhodnutí o tom, že se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, právě na základě závěru, že nebylo prokázáno obecné užívání předmětné komunikace. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje a konstatuje, že žalobce v řízení k vyvrácení tohoto závěru ani ničeho netvrdil, natož aby předložil důkazy, které by prokazovaly opak. Žalobce nesprávně dovozuje veřejnost předmětné cesty pouze z jejího nerušeného užívání od nepaměti a z vydaného územního rozhodnutí o využití území, aniž by zohlednil, k čemu byl takový souhlas dán (resp. rozhodnutí vydáno), tedy aniž by zohlednil nutnost podmínky obecného užívání. Žalobcem předložené důkazy naopak jen prokazují správnost závěru správních orgánů o tom, že přístup přes pozemek, který je nyní ve vlastnictví zúčastněných osob, byl vždy řešen toliko ve vztahu ke konkrétním nemovitostem a vlastníkům konkrétních pozemků, tedy individuálně, nikdy zde nebyl dán souhlas vlastníka cesty s obecným užíváním (viz dohoda mezi JZD Moravská Brána a A. V. o umožnění přístupu paní V. přes pozemek p. č. X, který mělo v užívání JZD, stejně jako samotné územní rozhodnutí o využití území pro přístupovou cestu, jež řeší přístup ke konkrétním v územním rozhodnutí vymezeným pozemkům), tedy vždy byl předem vymezen okruh konkrétních osob, v jejichž prospěch se přístup zřizuje. Jak však konstantně uvádí ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, obecné užívání je „*užíváním předem neomezeným okruhem uživatelů*“. To v řízení posuzovaná cesta na pozemku p. č. X (dříve X) v k. ú. X nesplňuje. Pokud by tomu tak bylo a cesta by, jak říká žalobce „od nepaměti“, byla užívána veřejností, nebylo by nutné uzavírat individuální dohody či vydávat předmětné územní rozhodnutí.

39. Rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu citovaná žalobcem v jeho žalobě pak pro danou situaci přiléhává nejsou, neboť se zabývají přechodem uděleného souhlasu na nového vlastníka pozemku. Avšak jak uvedl krajský soud výše, v daném případě nebyl nikdy souhlas předchozími vlastníky k veřejnému užívání komunikace dán, proto zde nelze hovořit o jeho přechodu na vlastníky současné. Pokud jde o rozhodnutí citované v bodě 6 žaloby, krajský soud doplňuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu se i s ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu vyvíjela, a roztržistěná judikatura správních soudů byla následně sjednocena rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5 As 140/2014-76, z něhož vyplývá, že deklarování existence veřejně přístupné účelové komunikace, jejíž existence musela být v projednávaném případě v rámci řízení o odstranění překážky posouzena, je možné výlučně při kumulativním splnění obou podmínek, tj. souhlasu vlastníka a nutné komunikační potřeby.
40. Jelikož pro závěr o veřejně přístupné účelové komunikaci musí být všechny znaky splněny kumulativně a znak č. 3 v daném případě splněn nebyl, je správný závěr o tom, že se v případě cesty na pozemku p. č. X o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná a nelze tak nařídit odstranění případných překážek na ní umístěných. Žalobní námitka a) není důvodná.
41. Nutno podotknout, že žalobce směřuje některé soukromoprávní a veřejnoprávní instituty, a to zejména, když tvrdí, že se jedná o využití území prostřednictvím věcného práva služebnosti přístupu a příjezdu daného územním rozhodnutím, případně o deklaraci setrvání věcného práva přístupu. Jak vyplývá z výše uvedeného, veřejně přístupná účelová komunikace nemůže vzniknout „vydržením“, nejedná se o „věcné právo služebnosti přístupu“, což jsou instituty soukromoprávní. Veřejně přístupná účelová komunikace vznikne fakticky, naplněním všech výše vymezených znaků. Z ustanovení § 39 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, na které žalobce poukazuje a uvádí, že podle tohoto ustanovení bylo územní rozhodnutí vydáno „*v obecním tj. veřejném zájmu*“, žádný takový závěr nelze učinit, neboť předmětné ustanovení toliko stanovovalo, že „*v územním rozhodnutí vymezí stavební úřad území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů v území; jimi zabezpečí zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí a rozhodne o námitkách účastníků řízení.*“ Jinými slovy stanovovalo, že je stavební orgán oprávněn a zároveň povinen pro ochranu zde uvedených veřejných zájmů stanovit podmínky k jejich ochraně.
42. Pokud jde o tvrzení žalobce, že cesta je místní komunikací, tento názor musí krajský soud odmítnout, neboť místní komunikace (dle žalobcem citovaného zákona č. 135/1961 Sb., silniční zákon) byly obecně přístupné a užívané ulice, cesty a prostranství, které sloužily místní dopravě a byly zařazeny do sítě místních komunikací. O jejich zařazení do této sítě musely rozhodnout silniční správní orgány (viz § 3 odst. 3 písm. c/ zákona č. 135/1961 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 1997). Obsahem správního spisu žádné takové rozhodnutí není, cesta není zanesena v katastru nemovitostí.
43. Pokud žalobce namítal, že správní orgány nesprávně řešily, zda existuje na pozemku komunikace jako stavba, dle obsahu správního spisu a rozhodnutí správních orgánů se tímto správní orgány nezabývaly. Správní orgány se znaky komunikace zabývaly pouze z pohledu existence účelové komunikace, která stavbou být nemusí, přičemž existencí stavby

správní orgány ve svých rozhodnutích netvrdily. Správní orgány se pouze zabývaly tím, zda posuzovaná cesta naplňuje znak č. 1 vyplývající z § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy zda jde o cestu stálou a patrnou v terénu. Argumentace žalobce zpochybňující posuzovanou cestu jako stavbu tak přílehlavá není.

44. Žalobní bod b), že správní orgány nepřihlédly k tvrzením žalobce a ponechaly stranou průkaznost dosavadního stavu veřejné cesty od nepaměti, ale i od roku 1994 vydáním územního rozhodnutí o přístupové cestě, krajský soud s odkazem na vše výše uvedené tak rovněž shledal nedůvodným. Krajský soud k již uvedenému doplňuje, že správní orgány se uvedenými tvrzeními žalobce zabývaly a s jeho tvrzeními se vypořádaly a rovněž se vyjádřily k jeho důkazům, zejména územnímu rozhodnutí č. 181/94, a to správní orgán I. stupně na str. 7 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 7-10 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž na základě správně zjištěného skutkového stavu dospěly k opačnému názoru než žalobce, tedy že se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná.

ad c) Nedostatečné vypořádání argumentace žalobce a odvolacích námitek

45. Krajský soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Při hodnocení věci správní orgány zohlednily argumentaci žalobce ohledně existence komunikace od nepaměti, zabývaly se územním rozhodnutím z roku 1994, dohodou z roku 1977 i dalšími skutečnostmi, které žalobce tvrdil (viz str. 7-11 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vypořádává odvolací námítka žalobce). Pokud se žalovaný nezabýval zevrubně podložením cesty k charakteru komunikace či neumístěním dopravního značení, lze uvést, že za situace, kdy dospěl k závěru, že se nejedná o komunikaci sloužící veřejnosti, nebylo třeba podrobněji se zabývat všemi tvrzeními žalobce ohledně dalších podmínek, které by měla veřejně přístupná účelová komunikace splňovat, neboť ty by na nesplnění podmínky č. 3 nemohly ničeho změnit.

G. Závěr a náhrada nákladů řízení

46. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou činnost.
48. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když těmto osobám neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze

podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 19. srpna 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu